

South Park - sesong 1-12 [12 x 3 DVD]

South Park - sesong 1-12 [12 x 3 DVD]

Siden 1997 har Trey Parker og Matt Stone sjokkert, forarget og gledet en hel TV-verden med *South Park*. Nå er det tid for å oppsummere de 12 første sesongene.

South Park

Trey Parker, Matt Stone, Eric Stough, Tony Nugnes, Adrien Beard

Comedy Central, Braniff, Comedy Partners

1997-2008

Panvision

4:3 Fullskjerm

Dolby Digital 2.0

Ca. 12 x 308 min.

2

5

Kickass!

Fenomenet

South Park hadde sin opprinnelse på det tidlige 1990-tallet etter at opphavsmennene Trey Parker og Matt Stone møttes på college i Colorado. En del av karakterene og den enkle cut-out-stilen ble etablert gjennom et par julerelaterte animerte kortfilmer;

Jesus vs. Frosty og

Jesus vs. Santa - filmene er også kjent som

The Spirit of Christmas. Filmene ble spredt via Internett, noe som i seg selv var

grensesprengende på den tiden, og fanget interessen hos flere kringkastere i USA. Til slutt, og etter en del om og men, var det Comedy Central som tok sjansen og gav gutta en kontrakt på seks episoder. Første episode -

Cartman gets an anal probe - debuterte i USA 13. august 1997 til en blandet mottakelse.

South Park fikk raskt rykte på seg for å sjokkere, både gjennom språkbruk, men også ved å ta opp tematikk som ellers var fraværende på amerikansk fjernsyn. Sakte, men sikkert økte seriens anseelse og publikumstilslutning, og i skrivende stund vises 14. sesong i USA og gutta er under kontrakt til å levere 14 episoder per sesong til og med 2013. Nå har Panvision lansert de 12 første sesongene på separate 3-disk DVD-utgivelser. Hver av utgivelsene følger samme mal og inneholder alle episodene knyttet til hver sesong. I det kommende tar vi for oss alle utgivelsene under ett.

Første sesong av

South Park bestod til slutt av 13 episoder og ble brukt til å presentere sentrale karakterer i serien - i særdeleshet de fire hovedpersonene; Stan Marsh, Kyle Broflovski, Eric Cartman og Kenny McCormick. Første episode;

Cartman gets an anal probe, som ble laget som en pilot for serien mens Parker og Stone var uten kontrakt, ble produsert i tradisjonell cut-out teknikk. Allerede fra andre episode,

Weight Gain 4000 er den tradisjonelle teknikken byttet ut med digital 2d-animasjon brukt for å etterape det enkle uttrykket fra kortfilmene. En fordel ved å gå over til dataanimasjon, og en større

stab, var å korte ned produksjonstiden slik at episodene i større grad kunne kommentere aktuelle saker. Dette er en tendens som blir stadig tydeligere i senere sesonger og ett av de første eksemplene er fra sesong 4 i episoden

Quintuplets 2000 hvor en kommentar til amerikanske styrkers invasjon av huset til Elian Gonzalez ble vist kun fire dager etter at det skjedde. Episoden

About Last Night... fra sesong 12, hvor deler av Barak Obamas tale etter valgseieren brukes, ble vist mindre enn 24 timer etter at Obama-seieren var et faktum.

For å forstå hvorfor

South Park har hatt slik gjennomslagskraft og skapt slik furor i USA, må man se på situasjonen i landet i perioden før lansering og under de første sesongene. Serien ble lansert i overgangen mellom Bill Clintons to presidentperioder og USA, i likhet med presidenten skulle det vise seg, var inne i en intern verdikrise. Verdiene som de to politiske motpolene, republikanere og demokrater, representerer ble stadig tydeligere og i større grad enn tidligere brukt for å øke gapet mellom de to politiske sidene. "Culture wars" er begrepet som benyttes til å beskrive verdistriden som den konservative høyresiden førte mot demokratenes hang til en mer liberal politikk.

South Park ble lansert som en protest mot høyresidens kulturelle krigføring hvor erkekonservative Fox News og affiljerte medieselskaper stod i spissen.

Det var også en rekke andre forutsetninger som lå til grunn for at Comedy Central, en kommersiell medieaktør, i det hele tatt vurderte å vise en animasjonsserie for voksne.

The Simpsons var godt etablert i 1997 og MTV hadde gjennomført en rekke animerte produksjoner myntet på et voksent publikum med

Beavis & Butt-head og

Aeon Flux i front. Grunnen var altså beredt for

South Park sitt oppsiktsvekkende utseende, fremføring og tematikk. Det groteske og karnevaleske ved serien - Kennys død, kroppsvesker, kroppsllyder og banning - var også noe den amerikanske mediekulturen i stadig større grad omfavnet utover 90- og 00-tallet gjennom kulturfenomener som Lollapalooza, sideshow-kulturen, Jackass og en rekke hybrider av disse.

Nå som seriens 12 første sesonger er gjenutgitt, er det en utfordring å peke ut hvilke episoder som er best og hvilke sesonger som innehar flest høydepunkt.

South Park er en TV-serie med mange gode episoder, men også med en rekke svake sider. Hver episode har umiskjennelig Parkers og Stones sykelige sans for humor, noe du enten elsker eller hater. Videre greier noen episoder å gripe fatt i tematikk som behandles på en måte som løfter serien fra kun å være infam underholdning. I det følgende vil jeg gi noen anbefalinger av hvilke sesonger som inneholder flest høydepunkter.

Første sesong er interessant å se igjennom for å se hvordan serien startet og hvordan de ulike karakterene ble etablert. Det er også en visuell utvikling i denne sesongen, men utover noen enkelte episoder er ikke den første sesongen den beste. De første virkelige høydepunktene kommer i sesong 3 (1999), hvor serien ser ut til å ha funnet sin form. Sesongen ble produsert parallelt med langfilmen

South Park: Bigger, Longer and Uncut og dette ser ut til å ha fokusert arbeidet med serien i større grad. I sesong 5 (2001) utvikler serien seg til nye høyder og inkluderer episoden *Scott Tenorman Must Die* som rangeres blant seriens beste. Dette er den første episoden av *South Park* som kun har ett hovedplott og slik sett bruker mer tid på å fortelle én helhetlig historie. Dette ble normen etter denne episoden.

Sesong 8 (2004) representerer nok et høydepunkt i *South Park*-sagaen. Sesongen starter sterkt med episoden

Good Times with Weapons hvor guttene kommer over en butikk som selger asiatiske våpen, hvorpå guttene går inn i ulike ninjakarakterer og animasjonsstilen endres fra cut-out til stilisert animéstil. Videre er episoden

The Passion of the Jew en hysterisk pastisj over Mel Gibsons hysteriske film

The Passion of Christ (2004). I episoden dukker Gibson opp og portretteres som noe av en gal mann, hvilket skulle vise seg å være helt korrekt noen år senere. Nok en gal mann dukker opp i episoden

The Jeffersons da det viser seg at en Michael Jackson-aktig person flytter inn i nabolaget.

Episoden er en bitende og treffende kritikk av Jackson og det amerikanske samfunnets forhold til "det fremmede".

Sesong 10 (2006) er også spekket med høydepunkt. Ballet starter med episoden

The Return of Chef, hvor Parker og Stone kommenterer Isaac Hayes, som har gitt stemme til Chef siden starten av serien, og hans overgang til scientologi og følgelig avgang fra serien. Stemmen til Chef i episoden er satt sammen av tidligere opptak med Hayes og gjør sitt til et episoden er usedvanlig morsom. Scientologi nevnes ikke i episoden, men Chef drar avgårde for å bli med i "Super Adventure Club". Nok et høydepunkt står episoden

Make Love, Not Warcraft for, hvor MMORPG-nerder får sin revansje. I episoden benyttes machinima for å gi samme visuelle inntrykk som i

World of Warcraft-spillet. Episoden

Hell on Earth 2006 er seriens fjerde Halloween-episode og utgjør nok et høydepunkt i den tiende sesongen med satan i en sentral rolle.

Sesong 11 (2007) er mindre stabil enn den tiende sesongen, men de tre episodene

Imaginationland gjør sitt til at sesongen er bedre enn gjennomsnittet.

Imaginationland-episodene var opprinnelig tenkt som en langfilm, men ble avbrutt og sendt som tre ordinære episoder og senere lansert sammen på DVD. Guttene blir sendt til *Imaginationland* hvor alt menneskeskapt blir oppbevart, inkludert Super Mario, julenissen, Dick Tracy, Aslan, Jason Bourne, Askepott, Teenage Mutant Ninja Turtles, Edward Scissorhands og Jesus. Sesong 12 (2008) er den siste i dette utvalget fra Panvision. Sesongen inneholder episoden *About Last Night...* hvor Obama vinner presidentvalget og McCain-tilhengere drives til selvmord. Sesongen er mindre underholdende enn 10 og 11, men det faktum at skaperne fremdeles er ombord i sentrale posisjoner viser at det fremdeles er håp for *South Park* med en god porsjon blødmehumor og samfunnskritikk som sentrale deler.

South Park har vært og er et friskt pust innen amerikansk medievirkelighet. Serien fremstår som kontroversiell og amoralsk ved første øyekast, men når helheten skal vurderes viser det seg at serien forfekter en erkeamerikansk grunnholdning til moral og etikk. Ytringsfriheten står sterkt gjennom hele serien, det samme gjelder de svakes rett. Disse relativt konservative verdiene overskygges tidvis av seriens overdrevne vulgære språkbruk og hang til vold og død. Det skal ikke alltid spesielt mye til for å sjokkere amerikanere; Murphy Browns utenomekteskapelige barn, Janet Jacksons brystvorte i Super Bowl-finalen eller familieverdiene i *The Simpsons* er alle eksempler på forholdsvis ufarlige temaer og hendelser har blitt blåst ut av alle proporsjoner av amerikanske konservative medier. *South Park* spiller bevisst på den amerikanske mediementaliteten og fungerer som en korreksjon til de erkekonservative holdningene som dominerer deler av den amerikanske mediehverdagen. At serien attpåtil er tidvis morsom er bare en ekstra bonus.

Utgivelsen:

Panvision skal ha kudos for å gi ut fullstendige sesonger med *South Park*. Men her slutter også skrytet hva gjelder utgivelsene. Generelt sett er gjengivelsen av serien i DVD-format svært dårlig. Bildene er tidvis grøtete og overføringen til DVD virker slurvete og uten omtanke for bildekvalitet. At animasjon laget digitalt for fjernsyn kan gjengis så dårlig på DVD er nærmest ufattelig. Ekstra irriterende er det at disse norske utgivelsene ser ut til å være bygget på tyske versjoner, men uten utgiver har tatt seg bryet med å fjerne tyske elementer underveis. Lydsiden er også middelmådig og at det er lagt inn pipelyder for hvert ufine ord er i seg selv en uting.

Alt ekstramateriale er fjernet fra utgivelsene. De morsomme minikommentarsporene som Parker og Stone har gjort til andre DVD-utgivelser har både vært morsomme og interessante og savnes sårt på disse utgivelsene.

Samlet sett er disse gjenutgivelsene av *South Park* fattige og matcher ikke kvaliteten på innholdet. Serien i seg selv er også ujevn, men høydepunktene er så gode at dette totalt sett er godt nok til en femmer. Det samme kan ikke sies om utgivelsene.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 30.07.10

Takk til Panvision for anmeldereksemplar.

Relaterte artikler:

[Ubehaget i animasjonsfilmen](#)

Ja

[SouthPark1_cover;](#)